

magasin Nr. 1 fra Amager, for hvilket Beløb der er bygget Erstatningsmagasiner ude i Vestenceinten. Dette Punkt giver mig Anledning til en lidt mere sammenhængende Udvikling, idet jeg gerne vilde fremdrage hele denne Sag til een samlet Betragtning, da der har været talt saa meget om den, og den paa mange Punkter har vakt saa megen Interesse, at det dog vist er rigtigt i hvert Fald at forsøge paa en Gang at give en samlet Fremstilling af hele denne Affære, saavel af Aarsagerne til dens Fremkomst som hele Sagens Forløb.

Inden jeg gaar over til selve Sagen, ønskede jeg dog gerne at gøre et Par Bemærkninger om Kompetencen til at handle i denne Sag. Det er nemlig fra socialdemokratisk Side blevet paastaaet, og der har maaske ogsaa været andre, der have tænkt det samme, at Finansudvalget sammen med den højtærede Krigsminister her har overskredet de naturlige Grænser for Finansudvalgets og den højtærede Krigsministers Competence. Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds sagde den 13. Oktober 1903 her i Tinget: „Vi have tidligere haft Højreministre, der have handlet paa samme Maade, saaledes Hr. Hørring. Han tillod sig som Finansminister uden at spørge derom at sælge 9 Tdr. Land af Landbohøjskolens Marker“ „Man ved jo ikke, hvad den højtærede Minister næste Gang vil sælge. Maaske det bliver Usserød Klædefabrik“. Se, her siger det ærede Medlem, at den højtærede Krigsminister har handlet paa samme Maade, som Hr. Hørring i sin Tid handlede. Men i samme Aandedræt siger det ærede Medlem, at Hr. Hørring handlede uden at spørge derom. Men saa er der altsaa den væsentlige Forskel mellem den højtærede nuværende Krigsministers Optræden og den tidligere Minister Hørrings Optræden, at den højtærede Krigsminister netop har spurgt og spurgt der, hvor man forlangte, at Hr. Hørring skulde have spurgt, nemlig spurgt i Finansudvalget. Og da en Uge er gaaet — den 20. Oktober 1903 —, saa er det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds ogsaa en lille Smule mere spagfærdig, idet han sagde: „Jeg skal indrømme, at det er muligt, at en Minister har Ret til det“ — nemlig, som her er sket, at sælge 25,700 □-Alen Grund ude paa Amager —, „fordi det ikke er Domæne“. Ja, saadan er det netop, her ser det ærede Medlem netop rigtigt paa Sagen: Til at sælge Domæner kræves der Lov, men til at gøre en mindre Handel om et eller

andet Jordstykke, som tilhører Staten uden at være Domæne, kræves der ikke Lov. Men det er ikke længe, det ærede Medlem staar paa dette forstandige Standpunkt, thi allerede den 26. Oktober siger han, at Krigsministeren „har bortsjakret Statens Ejendele, han har bortsolgt disse Ejendomme uden at have faaet Lov til at sælge dem“, og han tilføjer nu, at den højtærede Krigsminister har endogsaa handlet „værre end Hørring, der lod Pengene gaa ind i Statskassen, men det, som Krigsministeren sælger, i hvilken Lomme det forsvinder, det er der ingen, der ved. Det er en privat Handel mellem den højtærede Krigsminister og Heide“. Næste Gang kan det jo godt være, siger han endvidere, at den højtærede Krigsminister sælger Kristianshavns Vold.

Efter i Mellemtiden at have staaet paa et meget fornuftigt Standpunkt, svingede altsaa det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds sig nu den 26. Oktober op til at være endnu mere vred, end han var den 20. Oktober. Nu har ikke alene den højtærede Krigsminister „solgt“ et Stykke Grund, der ikke var Domæne, men oven i Købet „bortsjakret“, hvilket vel maa være noget endnu værre, og han har ikke alene baaret sig lige saa galt ad som Hr. Hørring, men han har handlet endnu værre, og det ærede Medlem imødeser i Aanden, at den højtærede Krigsminister en skønne Dag vil sælge Kristianshavns Vold, for naar han kan sælge 25,700 Kv.-Alen Grund, maa han ogsaa kunne sælge hele Kristianshavns Vold, siger det ærede Medlem. Nu maa jeg gøre det ærede Medlem opmærksom paa, at lige siden Oldtiden har Menneskeaaanden gennemskuet det Bevis, som kaldes for Bunkebeviset, som nemlig siger, at naar man kan gøre en mindre Ting af en Art, saa maa man ogsaa kunne gøre en Ting, som er blot en ubetydelig Smule større, og saa en, der er lidt større, og saa en, der er lidt større endnu, og saa en, der er endnu større, og hvor ender det? Ja, saa ender det maaske i noget, der er meget stort. Lad mig nu anføre et Eksempel. En Mand besøger en god Ven paa en varm Sommerdag, og da han skal forlade hans Hus, siger Vennen til ham: Vi kunne gaa ned gennem Haven, saa skal du se, hvilke dejlige Frugter jeg har nede i min Have! Og medens de saa gaa ned gennem Haven, plukker den fremmede Gæst en Frugt her og læsker sin Tørst dermed, og saa en Frugt der og læsker sin Tørst dermed, og Værten glæder sig kun over, at hans Gæst